

SLOOSTALIE 2010 FIETSEN ZONDER TOETJE

Na de Zwitsalie rondrit in 2009, had Vincent al snel een rondje klaar rondom zijn homecols in Karinthe. Met de zere benen nog in gedachten, en de belofte aan elkaar de etappes wat korter te maken, was hij aan de slag gegaan. Het rondje Sloostalie werd in oktober al gepresenteerd met veel vice versaatjes en dus toch weer meer kilometers en hoogtemeters dan ooit. In de winter werd er ondanks de sneeuw en kou, elke zondag wel 80 km gefietst op diverse ondergronden. Huisje Heyd stond ook weer op het programma met een nieuwe befkoning, die als hoofdprijs, het bord Beffe mocht aflikken, en de niet te onderschatten Jean Nelissen Classic vanuit Vianden. Verder nog wat gekke uitstapjes zoals: Jaap een rondje om een Zweeds meer van 300 km in 38 km/pu gemiddeld. Peter met de Oztaler en 3 Ventoux beklimmingen op 1 dag, Jos elke zondag vanaf 7 uur 2 uur infietsen voor de ETP toer en graat mager, Freek met de tabak van de benen, en het kantjes knippen als training afgeschapt. Vincent veel kilometers op en neer naar de crèche met de Kidcar, en de route voorbereiden met een nog onbekende auto, en ondergetekende met de bagage in het spoor van Gesink over de Jaizkibel, en nu als nestor van de groep altijd een excuus.. Zo stond dus iedereen fris en fruitig aan de start op zaterdag 4 september op Camping Kastenhof in St. Johann in Pongau, na een autoritje van 10 uur. De spanning een beetje in lijf en hoofd, zou het genoeg zijn geweest wat we hadden gedaan of zou het gaan zoals Jos Sms-te *“Vince zit nu rustig achter in de bus, vanaf morgen gaat hij op kop”* Een triple met Vincent Persoon, Jos Lenselink Freek Weers en de rookie van dit jaar Peter van der Wateren en 2x een compact met Jaap Roosma en Gerrit Wansink. Samen met de ever-young chauffeur met super grote blaas Hebbo Schierbeek en de ETP bus van Tuinvrouw Huisman. Maar zonder Jan Schippers wiens dochter het onzalige idee had juist deze week te gaan trouwen na 12 jaar samenwonen.

DAG I St. Johann in Pongau- Dobriach 157 km 3565 hm

Wagrainer Höhe – Tauerenpas - Schönfeldpas – Eisentahlhöhe – Schietelscharte

Bij het ontwaken werden we verrast door bewolkte donkere lucht en wat regendruppels. De camping was druk bevolkt met keurige Nederlanders en geraniums; Mozart's Sound of Music in het klein. De dagelijkse routine van koffiezetten, broodjes bunkeren, tent afbreken en klaar maken voor vertrek konden we gelukkig droog onder een afdakje doen. Zo stonden we traditioneel om half 10 klaar, met uitzondering van de nieuweling die met teveel tasjes was komen opdruven. De jasjes nog aan voor de eerste kilometers. Direct steil omhoog door het dorp en na 12 km het eerste pasje in het gebied van Skiwelt Europa Amade. In de kletterende regen over kleine fietspaadjes door de dorpjes werd het materiaal en de vorm direct goed getest. Uitslag; Vincent een gesproken spaak in het voorwiel en ik zelf als eerste boven op dat dan een Moeliesje rust anders blijf je het wielwissel konden we in naar Radstatt aan de Auto's hebben de keuze fietser in de kletsnatte oude pasweg. Vanuit tegenwind tussen de lastig maar schitterend klaterend water uit de

afgeschaafd en nat dus moest jullie al zittend flink doordrukken, totdat de klim wat afvlakte in het bovenstuk. Net 50 km gefietst en de sneeuw was al zicht dat belofde niet veel goeds voor de week. De Top lag op ruim 1750 meter bij het dorpje Obertauern, en ook Jaap had zijn Moeliesje te pakken.

Wagrainer Höhe [traditioneel heet naar Jan Schippers]. Dat gaf maar najagen. Na de de stromende regen door voet van de Tauerenpas. de tunnel te nemen, als regen resteert alleen de een gluiperige aanloop met alpenweiden door, naar een stuk door een kloof met bergen. De weg was

Hebbo was inmiddels boven voor de wielwissel van Vincent. De afdaling was gelukkig droog en lekker zwierend konden we naar beneden door het Thomatahl op naar de Schonfeld pass. Volgens Vincent, die deze pas in de zomer met de auto had gereden een makkie met wat lichte glooiingen. Hebbo stond op de kruising de afslag aan te geven, een mooi smal auto luw weggetje die een begon met een klimmetje. Met de woorden van Vincent in het achterhoofd even gaan staan en na de bocht zou het wel vlakker worden. Vlak werd het bijna nooit; over 15 km bijna 700 hm op papier, maar door de glooiingen ca 1000 hm, maar wel een fietsparadijs. Het kleine knikje naar beneden bij een Bergbaumuseum geeft de zure benen even wat ontspanning, voordat het weer verder gaat door het liefelijke landschap met veel veeroosters en rustig stromend beekjes. Naar we later hoorden van Peter was er naast het zware ademen ook het geluid van een Notenkraker waar te nemen. De klim eindigde bij een aantal Hotels op het plateau boven, waarna een korte afdaling volgde over een slechte smalle weg en veel nauwe haarspelden naar het dorpje Innerkrams. Daar hebben we Vincent nog even nagevraagd of hij de 3,5 liter auto van zijn schoonvader had gebruikt om te bepalen of het wel of niet vlak was.

Na de lekker warme apfelstrudel mét konden we ons opmaken voor het hoogtepunt van de dag de Nockalm Panorama strasse. Op de ons door Jaap toegezonden Google Earth tracks hadden we de met 48 bochten gelaardeerde toeweg, met 2 toppen boven de 2000 meter door ruig landschap al kunnen bewonderen. Door de slagbomen van de Tolpoort begint de klim direct naar de Eisenthal-Hohe. Het is een prachtig stuk door de dennenbossen en door de vele bochten win je snel hoogte. De wind maakt het koud en als we met 3 boven zijn besluiten we direct door te gaan in de afdaling. Een afdaling die uitnodigend voor ons lag, als een slingerende slang door het landschap. Mooie haarspeldbochten weinig verkeer, MAAR wel veel koeieflatsen en ook erg glad. Zowel ik als Vincent vallen beide in een scherpe bocht. Gelukkig alleen maar schade aan kleding en vel maar je wordt er wel rustig van. Beurs klimmen we met zijn 2-en door naar de Schietelscharte bij de Glocknerhutte op 2004 meter, waar Hebbo ons bij het klokje opwacht. Jaap wacht op de achterblijvers en waarschuwt voor de gladde weg. Gelukkig komt iedereen heel boven en een beetje geschrokken beginnen we aan de afdaling van ruim 45 km naar Dobriach aan de Milstatter See. Eerst door het bochtige deel, dat is

toch raar, dalen is immers het toetje en nu moet je het door de weersomstandigheden rustig aan doen. De Nockalmstrasse eindigt in Ebene Reichenau en vandaar gaat het door naar Bad Klein Kirchheim. De natte straat en het tegenlicht maken het een hachelijk toetje, maar mn voor Vincent is het een soort therapie over deze bekende straten. De eindstreep is na al deze kilometers op een superluxe camping aan de Milstattersee. Een Camping met een toiletgebouw gebouwd door Hundertwasser, bekend om zijn organische vormen, met heerlijke douches, en televisie op het toilet die automatisch aangaat als je het licht aandoet. Als klap op de vuurpijl een "Campingplatz an die Sonne", een caravan op een draaiplateau die meedraait met de zonstand.

DAG 2 DOBRIACH BOVEC 135 km 2730 hm ‘

Windische Höhe –Wurzenpass – Vrsic Pas

De beentjes waren nog wel voelbaar bij een ieder zo in de klamme ochtend, en ook het weer lachte ons niet erg toe. Dit deed ons besluiten het eerste viceversaatje; de Goldeggstrasse maar uit het parkoers te halen. Een weg naar een skistation met onder normale omstandigheden mooie uitzichten over de Dolomieten. Direct om de hoek bij de camping begonnen we gelijk aan een klim van 3 km 12 %, gevolgd door een afdaling met zicht op een mooi kerkje in de dennenbossen hoog in de heuvels, en vooral achterom kijken

op de Milstattersee. Voor dat zelfde kerkje stonden we 4 km en 300 hoogtemeters verder op de stoep in het dorpje Zlan. De volgende 25 km zouden toeristisch en licht glooiend zijn richting de oevers van de Weissensee. Vincent had ook deze route in de zomer voorgereken met vrouw en kinderen op de achterbank van de auto. Gezien zijn duidingen over de hoogte [licht glooiend] waar we wel benieuwd welke auto hij nu weer had gebruikt. De route was door klassiek Oostenrijks landschap, maar een beetje saai doordat we steeds tussen de dennenbossen bleven en daardoor niet veel meer zagen dan weg en billen. Het hobbelende kontje van Jos met veel minder kilo's dan zijn vrouw liefs is, of de prachtige gebreide sokken van Peter. De idylle werd ruw verstoord na een afslag naar rechts en een bord met daarop 16 % helling. Voor Vincent de aanleiding om weg te sprinten om weg naar zijn eerste Moeliesje de Windische Höhe. Toch al weer op 1100 meter, ondanks de aangekondigde glooiingen. Na de koffie kon het ETP als op een regulier zondagochtend ritje gaan draaien. Iedereen om de beurt 1 km op kop en ondanks tegenwind steeds tussen 35 en 40 km per uur. Na al die jaren zijn we wat betreft mooi op elkaar in gespeeld. Ruim 35 km naar Arnoldstein aan de voet van de Wurzenpass op weg naar Slovenië. Op de kaart een pas met een dubbele pijl [15 % denken we dan nog] . De klim begint direct na de afslag van de hoofdweg aanvankelijk liefelijk over een weg door de graanvelden.

Maar het smeulend rubber dat je alom ruikt voorspelt niet veel goed. . Na de rustige aanloop zien we aan de rechterkant een verkeersbord dat niemand ooit eerder had gezien. Een wit bord met een afbeelding van de van de versnellingspook maar daarop alle versnellingen en een rode streep met pijl die van 4 naar 1 wees. We fietsen verder en vroegen ons wat Reichswasserstat nu eigenlijk bedoelde met dit bord. Maar dat werd na het ronden van de haarspeld al zeer snel duidelijk; we kijken met afgrijzen tegen een muur op die recht uit de hemel in lijkt te rijzen.

Slechts personenauto's zijn hier toegestaan en naast

de weg is een grindbak voor degenen met slechte remmen. Het is een stuk van meer dan 1 km en 18 % gemiddeld. Na alle gedruk van gisteren kan je in ieder geval rustig zeggen dat de Oostelijke Alpen een stuk steiler zijn dan hun Westelijke zusjes. Slingerend en staand overwin ik het monsterlijke stuk, wetend dat de rest volgens het kaartje wat af zal zwakken. Maar als het weer naar beneden gaat weet ik genoeg, ook het laatste stuk naar de Sloveense grens wordt weer ranselen door het bos, tot de top die licht blakert in de zon en ons een mooi uitzicht geeft op het Sloveense Triglav gebergte. De steilheid heeft er in ieder geval voor gezorgd dat we voor het eerst over een lekkere autoluwe weg verder kunnen. De afdaling loopt mooi over verbazend mooie wegen naar het wintersportcentrum van Slovenië; Kranskja Gora. De volgende pas is de Vrsic of op zijn Italiaans de Mostroiccia 1611 meter hoog. Langs de stad en mooi meertje begint de klim direct door de bossen waar direct de eerste van 25 bochten al wordt aangekondigd. De klim is erg onregelmatig maar de uitzichten en de mooie steentjes die in elke haarspeldbochten liggen vergoeden veel. Talrijke watervalletjes snijden door het gebergte als boter. Het is een karstgebergte uit poreus kalksteen met vele grotten en diepe smalle spleten en deze zorgen ervoor dat het water diep in het binnenste van de bergen onder druk komen in de vorm van talrijke watervallen uit de rotswanden gespoten worden. Daaromheen grote gerodeerde partijen grint. Vanaf 1200 meter heb je een prachtig zicht om deze natuurverschijnselen, Het water verzamelt in liefst 4 rivieren met smaragdgroen kolkend water rondom de berg. Op de top zie je pas de echte woestheid van het gebergte die je omgeeft. We komen allemaal mooi dicht bij elkaar op de top, waarbij vooral de rust die Freek in zijn gezicht en ademhaling uitstraalt als hij makkelijk boven komt. Jos daar vaak iets achter, volgens zeggen heeft hij dan steeds iedereen in zicht, en vervolgens Peter met zijn loden fiets. De afdaling is heerlijk langs de kolkende rivieren, met soms mooie touwbruggetjes en prachtige verstilte dorpjes met de karakteristieke hooirekken. Vandaag is camping Polokvina in het outdoor dorpje Bovec ons rustplek. Niet zo luxe als gisteren maar wel alles te regelen met een drooghok en een stalling voor onze fietsjes.

DAG 3 BOVEC- RAVASCLETTO 151 KM 3510 HM

Passo Predil – Sella Nevea – Nasfeldjoch – Plockenpass –Sella Valcada

Gisteravond hebben we nog even een bezoek gebracht aan het mooie dorpje Bovec; middelpunt van de outdoor scene in Slovenië, met veel opties om te wandelen, raften, canyoning en ATB-en. Dat bracht veel energie los in de tent en er werden dan ook hele verhandelingen gehouden in de nacht over Watts, kilojoules kilocalorieën en vooral Ohms WEERStanden.

Na alle regen van gisteren moesten eerste de fietskettingen maar eens geschoond worden en opnieuw geolied, voor het vertrek om half tien. Het vroege ochtendlicht werd vandaag helaas ook weer overschaduwd door wolken, zodat we de gouden gloed in de bergen ook vandaag weer niet zouden kunnen zien.

Langs de Soca Vallei koersen we Bovec uit richting Passo Predil. De aanloop is rustig met links en rechts flinke rotsmuren, de wilde harmonie van het Alpen landschap toont zicht steeds weer in nieuwe composities, en steeds weer nieuwe kleuren. We passeren dorpjes als Log Pod Mangarton en Strmec na Predula, niet toevallig ook de twee dorpjes die op ons prachtige profiel kaartjes het stuk afbakenen van 4 km van 8 tot 12 %. De 27 heb ik dan allang geschakeld, en nog kijk je vertwijfeld of er niet nog een tandje over is. Na het steile stuk klimmen we mooi door en hebben een prachtig uitzicht op een aantal dorpjes diep beneden ons in een dal. Ongeveer een kilometer onder de top passeren we een reusachtig monument uit 1815, een gewonde leeuw als eerbetoon aan de Oostenrijkse verzetshelden. Voor we er erg in hebben zijn we zomaar op de Predel pas 1156 m hoog, op de grens met Italië. Het is droog maar erg koud als Hi in ons shirt weer piept dat er weer andere sms tarieven zijn, vandaag zullen we 4x een grens passeren dus dat piepen zal nog wel vaker voorkomen. Na een korte tunnel en vier scherpe bochten door zijn we afgedaald tot het blauw groene Lago di Predil beneden ons. Dit is de streek van de zinkmijnbouw in het stadje Cave de Predil. We rijden nu 11 km licht klimmend richting een wintersportplaatsje Sella Nevea. Op mijn kaartje had ik gezien dat het laatste stukje van 3 kilometer gemiddeld 6 % bevat, dus een mooi stukje om de lont nog eens in het kruitvat te steken. Een paar keer een binnenbochtje een paar tandjes bijschakelen en ik ben weg [denk ik] totdat Jaap en Vincent voorbij komen stomen. Gedrieën verdelen we het Moeliesje op de top de rest toch al een stukje achterlatend.

Vooraf heeft Peter heeft het moeilijk als het wat omhoog loopt. De afdaling is mooi over een smal weggetje door wat tunneltjes en langs mooie ijzeren hekjes en loopt aan het eind vlot door. Jos heeft dan inmiddels wat achterstand opgelopen doordat hij

voordat wordt geconfronteerd met een "Schleckje" als hij op het buitenblad wil schakelen.

In Chiusiaforte komen we op de grote weg en dan gaat het tegenwind over 15 km naar Pontebba. De wind is pal tegen. Als de tanden naar rechts gaan, en de wind op kop komt is Peter onze man, hij hoort normaliter de Vlaamse gaai, de bonte specht en alle vogeltjes, maar hoort niet als zijn volgers roepen doe is ff rustig. In het wagonnetje in het zonnetje

bereiken we zo Pontebba waar we ons eens lekker laven in het prille zonnetje op een Italiaans terras

met heerlijke dames en Panninis. De volgende pas de Nassfeld joch [Passo di Pramollo] 13 km 969 hm zal ons weer terug naar Oostenrijk brengen. Peter wordt wat eerder op pad gestuurd en doordat ik

wat langer naar de dames kijk ga ik royaal als laatste weg. De aanloop verraad al veel moois met al rotspartijen voor ons en alle ETP shirtjes, minus 1 blauwe sportieve haan die je her en der in de verte ziet. De klim is steil maar loopt mooi door de vele bochten en het lekker zonnetje die schijnt. Ronkende motoren galmen voor ons uit en zo kun je de weg mooi afkijken. Een paar tunnels met bochten en galerijen maken dat je al snel echt "in de bergen zit". Jos en Peter kan ik redelijk snel oppikken, maar de blauwe man geeft veel WEERSstand en heeft schijnbaar

achteruitwijk spiegels gemonteerd. Elkaar opjagend bereiken we zo binnen het uur de top. De Haan heeft zich laten gelden en pikt net voor me over de GPM streep en lacht breed uit.. Hebbo staat ons dan al weer trouw op te wachten met banaantjes en cola, bij een mooi stuwmeer dood hij zijn tijd met een boek over de Proba Koala op 1600 meter hoogte. Het is te koud om te blijven staan en we dalen snel af door de grens over brede wegen naar het dal in Tropolach. Na het verzamelen van de mannen is het andermaal weer 25 kilometer beuken tegen de wind langs een rivier over smalle weggetjes naar Mauthen aan de voet van de Plockenpass [Passo di Monde Crosse Carnico] 14 km, 600 hm. De vervelendste klim van de hele vakantie, een brede weg met veel op en neer stukken waar je de moeizaam gewonnen hoogte snel weer prijs moest geven en tot overmaat 2 loeisteile stukken in tunnels van wel meer dan 1 km lang. De laatste tunnel leek oneindig en maar gelukkig bleek het uit te monden op de top en de grens zoals Hi andermaal in mijn kontzak aankondigde. Zo lelijk als de klim was, zo mooi was de afdaling. Je kon ver voor je het in dal inkijken en de afdaling was lekker droog met een flink aantal mooi lopende haarspeldbochten naar beneden. Als toetje van de dag nog een paar autobussen in halen en wat automobilisten de stuipen op het lijf jagen. Daarna liep de afdaling mooi door naar Paluzza over lange stukken waar we de teller nog even naar de 80 konden laten oplopen. Door het wisselende weer van kou een beetje regen en toch ook zweet was in ieder aardig aan zijn taks en er was geen camping in velden of wegen te zien. De Monte Zoncolan rees daarnaast ook al op en was al bezig in onze geest voor morgen. De oplossing was toch een camping op de Sella Valcada een klein bergje van nog eens 500 hm in ca 8 km. De herinnering is niet meer dan de automatische piloot en de achter de bergen verdwijnende zon. Het was een beklimming die moest maar achteraf toch ook nog wel gemakkelijk ging, en gelukkig werden we beloond met een camping op de top. Dat betekende in ieder geval morgen beginnen met afdaling voor de monstrueuze beklimming naar de Zoncolan. Voor Hebbo was het laatste kunststukje van de dag, de ETP bus over een smal steil weggetje het camping terrein op manoeuvreren

DAG 4 RAVASCLETTO - CORTINA D'AMPEZZO 121 KM 3579 HM

Monte Zoncolan – Forcella Lavardet – Sella di Razzo – Passo Campigiotto – Col San Angelo – Passo Tre Croci

Vannacht werden we uit de slaap gehouden door de regen en de gedachten aan de Zoncolan. De Zoncolan samen met de Angiliru in Spanje, en de Mortirolo die vorig jaar beklommen, alom bekend als een van de steilste passen in de grote rondes. Al lang werden we er in ons hoofd al mee bezig, in 8 kilometer klim je 1200 meter omhoog. Een gemiddeld stijgingspercentage van 15 %, 2 keer zo steil als de Alpe d Huez. Zelfs de profs die dit jaar omhoog moesten hadden in sommige gevallen een tripletje, compact of 28 gemonteerd. "Viagratandwielen" noemt Wilfried de Jong, de hulpstukken voor oude mannetjes dies "het" op een gewone fiets niet meer redden. Van Geert Baas mochten Jaap en Vincent geen andere kransjes monteren, de rest inclus mij zelf hadden een nieuwe Shimano pignon met een 28 erop gekocht bij Roelof van the Bikestore.

De dag begon met een mooie afdaling naar Comeglians en Ovara, met aan de linkerkant steeds een groene wand van dennenbomen half in de wolken gelegen ogenschijnlijk zonder weggetje omhoog. In Ovaro gekomen moesten we links af en direct ging het steil omhoog, jasje uitdoen en mouwtjes omlaag was op zich al een staaltje van acrobatiek. Oude mannetjes staarden ons bewonderd aan;

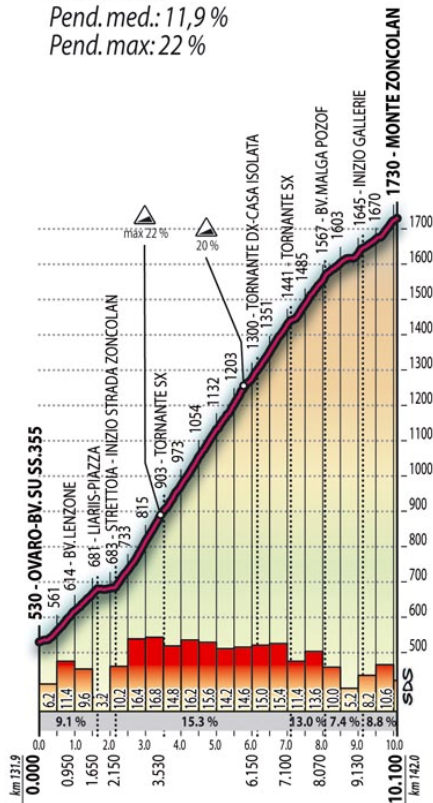
MONTE ZONCOLAN

Lungh.: km 10,100

Disl.: m 1203

Pend. med.: 11,9 %

Pend. max: 22 %

een ieder die hier met de fiets is wil omhoog en dat is een prestatie op zich. Het nieuwe wiel met de 28 schakelde niet goed, maar ik kon de ketting er rustig met de hand op leggen, schakelen zou vandaag toch niet nodig zijn. Door een paar dorpjes werd de weg almaar smaller en bij het ingaan van het bos stond er in grote blauwe letters 8 km op de weg. De hoogtemeter loog helaas niet, gelukkig was het nevelig waardoor je niet te ver voor je uit kon kijken. Maar het begint direct met een afschuwelijk steil stuk, dat doorgaat tot de altijd langverwachte bocht, maar helaas na de bocht ook nergens meer afzwakt. Het voorwiel is zittend nauwelijks meer onder controle te houden, dus rest er niets dan uit het zadel te komen en hopen dat het hart het aan kan. Langs de kant van de weg grote plateaus met foto's van Giro helden, helaas niet op constante afstanden. Door de steilheid kan je bijna niet bij de bidons, reden voor Vincent om ze maar te gooien scheelt toch weer 1,5 kilo. Regelmatig denk je aan omdraaien, maar de gedachte van nog 2 mensen voor mij en 3 mensen achter mij weerhoudt me daarvan. Wat rest was de gedachte dat ik mijzelf bij me had, en dat er nog nooit een berg sterker was geweest dan ik, al ik had ik bijna niks in de geest en de motor. Alles had ik nodig, vreugde, blijheid, woede, boosheid maar het was er allemaal niet, alleen haast serene leegheid bleef, doen wat je wilde doen, met welk nut?. En dan werd het nog gekker een lang stuk van 800 meter lang met in totaal 160 hoogte. De euforie vier ik in mijn eentje, en op de

terugweg bewonder ik ook Freek en Peter die in de laatste kilometers zijn. De afdaling is trouwens geen pretje met die gladde weg en inmiddels gladde natte velgen. We moeten elkaar onder in het dorp in kroeg en "high-fiven" met een grote grijns, eens maar nooit weer. Helaas had Jos zijn kop niet hard genoeg voor de lomp steile stukken en heeft zijn hoogtemeters gemaakt met 3x de begin kilometers te klimmen.

In de kroeg een mooie dame, die ons een strakke ristretto of espresso serveerde en telkens als er weer een nieuwkomer in het ETP zwart lawaaiërig binnenkwam, chagrijniger werd. Steeds moet uitleggen dat een broodje chiesa niet bestaat was haar te veel. Wel werden we nog gecompimenteerd door haar bazin die ons een foto van haar 17 jarige zoon samen met de inmiddels overleden

bondscoach Franco Ballerini op de top van de Zoncolan als een relikwie tonde,

Alles is daarna minder wetende dat je nog 90 kilometer te gaan hebt. Freek had zijn knieschijven flink geïrriteerd en ging bij Hebbo in de bus en wij maakten ons op voor het trioetje Forcella Laverdet, Razzo en Campigiotto, 30 kilometer met in totaal 1100 hoogte meters. Na de hoofdweg linksaf door het Val Pesarina continueren we onze trip richting de "Monsters of Rock" de Dolomieten. Het vale

zonnetje schildert het landschap in heldere kleuren met korte schaduwen. Een reeks van dorpen ligt verspreid in de vallei. De dorpen bezitten allemaal een romantische serene schoonheid in harmonie met de bossen en bergen. Peter en Vincent trekken er flink aan gevolgd door Jos en Jaap, ik vind het allemaal wel goed hier en nu en doe geen moeite volgen. Genietend van de overwinning op de Zoncolan fiets ik dromend voort totdat ik pas weer iemand een paar bochten boven me zie in het laatste wat steilere haarspeld deel van de Lavardet. Nog ff proberen of ik Peter die weer wat uitzakt nog kan pakken, en vervolgens ook Jos en Jaap. Ik had inmiddels mijn wiel met de 27 weer gestoken, zodat de laatste versnellingtjes wat mooier bij elkaar zitten. Vanuit de Lavardet klim je in 1 keer door naar de Razzo waar Hebbo en Freek net onder de top klaar zitten om ons weer te fourageren. Rustig genieten van cola en altijd weer zoetigheid genieten we nog na van het begin van de dag, een moment voor Jos om weg te kletsen naar de top van de Razzo die 500 meter verder ligt. Zijn eerste en welverdiende Moeliesje van de week, stukken beter dan vorig jaar heeft hij elke dat mooi zijn kunstje voltooit. Daarna vervolgt de weg tussen grazige weiden en met mooie liefelijke bloemetjes zich naar de volgende top over 2 km. Jos blijft vooruit met Vincent geeft Peter een duwtje met zijn Spartamet zodat ook hij zijn klim Moeliesje binnen heeft. Peter gebruikt de voorsprong direct om ook afdaal Moeliesje te scoren op weg naar Vigo di Cadore. Een mooie weg zoals altijd kapot gemaakt door de auto's met sneeuwkettingen op weg naar de skigebieden. Vanaf Vigo gaat het over een drukke weg naar Auronzo di Cadore op weg naar de volgende klim die 26 kilometer verder ligt. Het is niet het verhaal van Moeder de Gans met haar kuikentjes, maar het is het jongste kuiken [Vincent] die de rest van de Ganzen door het dal mee trekt. Hadden we vroeger nog twijfels over de grootte van de motor van Vincent, die mening is al lang bijgesteld. Inmiddels is ook de regen terug gekomen en we dromen al van een warm hotelletje die Freek ons in het vooruitzicht heeft gesteld. Op wilskracht beklimmen we laatste col in de kou en regen, de klim wordt steeds steiler en uitputtender, en de Monsters of Rock zijn maar minimaal te zien. Via de Col St. Angelo klimmen we nog 4 kilometer over de makkelijke zijde naar de Passo Tre Croci op 8 km van Cortina. In de regen dalen we vervolgens af naar een van de bekendere steden van de Dolomieten die helaas volledig in de wolken ligt. Helaas ook geen hotel maar terug op de camping waar Freek en Hebbo de tent al mooie hebben staan en lekker een afdakje hebben gemaakt. Alles nat en koud is een heerlijk warme douche zonder muntjes al een traktatie

DAG 5 CORTINA D'AMPEZZO vv 42 km 1025 hm

Passo Falzarego

De hele nacht gutste het op het tentdoek, en de rotsen die anders mooi rood kleuren waren in geen velden of wegen te zien. Somber zaten we aan het ontbijt maar SMS contact met Jos Kuppens maakte ons weer blij. Jos had in Nederland buienradar afgespot en het leek in ieder geval een paar uurtjes droog te worden. Dus toch maar flink stapelen en lekker fiets poetsen in de dakgoot. Tijdens het fietspoetsen werden we steeds aan de praat gehouden door een maffe Belg. De Belg was ca 3 maanden op weg met zijn vakantiefiets en beklom werkelijk elke molshoop en zwaardere bergen die hij tegen kwam. Hij was blij toe mensen te zien met een zelfde soort Hobby en had de hele tijd het grootste woord met zijn mooie tongval. In zijn euforie heeft hij nog een onnavolgbaar gedicht voorgedragen over passie en hartstocht die je voelt als je bergen bedwingt [of verkracht zoals hij het noemde.

Het kijken naar de lucht leverde nog niet veel op . Zijn het stenen of zijn het wolken, wordt het droog of gaat het regenen. De verzameling bergen die we vandaag zouden beklimmen bleven angstvallig uit beeld. Het parkoers van de dolomieten marathon stond vandaag op het programma met als doel een snelheidsrecord te breken in de afdaling van de Fedaiia. 100 km/pu + moet daar mogelijk zijn volgens allerlei fora.

Het fietsen werd voorlopig afgelast, en een bezoekje aan de sauna werd gepland. Daar zit je dan volgevreten te boemelen in de bus kijken naar het wisselende weer. Gelukkig waren de sauna's dicht of eigenlijk trok het open, en dus konden we via een quick start om 1 uur nog weg voor de beklimming van de Falzarego, daarna waren er nog veel langere en kortere opties. Vanuit de camping was het

een lange klim omhoog door het dorp op naar de col. We kregen hier en daar al wel een mooie blik op de recht omhoog lopen rotsen met op de meest rare plekken een rifugio of een kabelbaantje. De klim was simpel 6 % gemiddeld met wat vlakke stukken . Vlakke stukken waar iedereen behalve ik zelf tempo lijkt te maken . Jaap en Vincent zijn vlot uit beeld en Jos en Freek rijden de gaatjes op mij snel dicht, zelfs Peter komt woest malend op het buitenblad langs, om weer stil te vallen als het klimt. Freek heeft vandaag snode plannen en elkaar op jagend krijgen we Jaap en Vincent weer in zicht net een kilometertje onder de top. Dan weet ik genoeg, Freek kent de klim en springt in 1x op en over de rest en heeft ook als laatste zijn Moeiliesje gescoord. De top wordt gedomineerd door souvenirsshops en mensen met paraplu's . Razendsnel is het de laatste paar minuten dicht getrokken, en helaas moeten we besluiten weer terug te draaien naar de camping. De wasdroger is daar onze grootste vriend na de spekgladde afdaling. De rest van de dag is het een beetje boodschappen doen, fietszaakjes bekijken en vooral kranten nasuffelen op de weersvooruitzichten. Alom wordt voorspeld dat het over 2 dagen in ieder geval weer mooi is.

DAG 6 CORTINA D'AMPEZZO -LIENZ 149 km 2390 hm

Passo Tre Croce – Tre Cime di Lavaredo – Passo Stalles [Staller Sattel]

De laatste avond in Cortina was het onrustig; Jos liep bij de Pizzaboer de boel flink op te fokken. Als Febo Ratelband probeerde hij zichzelf moed in te praten en mn Freek de kop gek te maken, door aan te kondigen morgen in de 1^e beklimming zijn slag te slaan. Toen Jos naar de WC was hebben we onderling even de tactiek besproken om dit plannen niet door te laten gaan.

Aan de zweetplekken in de slaapzak van Peter te merken, hebben er meer een onrustige nacht gehad, maar gelukkig zag het er redelijk uit. De blackberry van Vincent gaf hier en daar nog een buitje, maar wilden we naar de bergen thuis dan moesten we er vandaag in ieder geval weer een slinger aangeven. Dat is wel het voordeel van een rondreis dan zit je tenminste niet eeuwig naar de lucht te koekeloeren maar ga je tenminste op pad. 1 e klim van de dag de Tre Croci waar Jos zijn coupe had aangekondigd. Jaap rijdt al vlot lek, maar de inmiddels weer opgekomen regen, blijft het met Vincent achter en de rest fietst door. De klim bevat vooral in het begin bevat enkele zeer steile stroken. Een mooi stuk dus om onze aanval op Jos te plaatse, maar gek genoeg is hij het die het bal opent, en verbaasd kijk in naar Freek. Bij de tweede bocht ga ik binnendoor langs het verkeer en ben los, Jos op 100 meter en Freek is weg. Na wat open stukken verdwijnt de weg het bos in en hoop ik uit het zicht te kunnen komen maar Jos blijft toch aardig volgen. Het doet me zeerder dan ik dacht na al die dagen. Op een iets gemakkelijker stuk kunnen we even op adem komen. Dan gaat het een kleine kilometer weer steil omhoog, en daar pas ik het verschil, waarna het nog een kilometer of drie naar de top is. Boven op de pas staan bij een kapelletje drie kruizen ter nagedachtenis van een moeder en haar twee kinderen bevroren werd gevonden. Door de kou en de stramme poten besluit ik direct door te gaan, in de afdaling fietsen we door wolkenflarden heen en begint het weer te regenen. We hebben het gevoel in een afgelegen niemandsland te zijn. De stijging richting San Angelo en het meer Misurina is fraai en toch ook nog lastig, daarna is rustig doorpeddelen naar de Tre Cime. In dat stuk komt Jos me met een big smile achterop.

De Tre Cime di Laveredo zijn het symbool van de Dolomieten. De karakteristieke vorm en het vergruisde graniet er om heen is de moeite van de helletocht er naar toe waard. In 2004 toen we hier ook waren hebben we er zelfs een tijdrit gehouden, waarvan ik me nog herinner dat ik af en toe het gevoel had stil te staan. De scherpe toppen zijn vandaag helaas af en toe omgeven door een wolkendekje. We gaan het steile tolweggetje omhoog en het hijgen van 2004 komt weer in mijn herinnering op, stiekem klop ik nog mee even naar de 36 min van ooit. Je weet het eens niet, en zoals Jaap altijd zegt "de tijd loopt altijd mee". Ik laat Jos vlot achter en na het steile begin volgt een stukje afdaling en gaat de weg direct na tolpoortjes met vijftien procent omhoog. Vincent komt hier als

een waanzinnige voorbij, was ik nog maar 20 jaar jonger. Ik herken het lange stuk niet meer waar ik het idee had dat mijn voorliggers als vliegen op een wand geplakt zaten, zou ik dan toch harder zijn geworden. Even later herinneringen mijn kuit en dijen nog wel de vorige keer, ze gaat nog niet in staking. Maar met minimale snelheid en balancerend voor het evenwicht en tegen de wind kruip ik omhoog. De rotsen zijn mooie in zicht en een ronkende bus geeft me een goed zicht op de route. Vincent is in geen velden of wegen te zien, die moet echt hard omhoog knallen. Merckx heeft hier een keer de Giro gewonnen door in de 8 km ruim 9 minuten goed te maken, maar wat Vincent laat zien is ook ongehoord. Na 39 minuten bereik ik de kampeerplaats, was het de kou, de tegenwind, geen competitie of een dag na een rustdag. Vincent is dan al lang boven en moet zo rond de 30 min omhoog zijn geknald. Het is altijd mooi om iedereen zo laverend en worstelend boven zien te komen. Jaap komt als een na laatste boven, was hij in 2004 met alle extra kilo's en zwaar verzet daar blij mee. Nu was hij woest en boos omdat we door waren gereden na de 1^e col, hij had graag de competitie aangegaan. Het uitzicht boven is jammer genoeg door de wolken en de kou besmet, de drie toppen zien we eigenlijk nooit tegelijk. Het is boven druk met een stel Tsjechen die schijnbaar op een familie trip zijn met dames op kleppers en bagage op de fiets boven zijn gekomen, dat zet toch alles wat in perspectief.

Wat ongemakkelijk over de uitbarsting van Jaap dalen we, flink wat van onze blokjes gebruikend. Jaap knalt nog even door op het vlakke en daarna kunnen we gewoon verder naar de koffie stop. Freek zit dan inmiddels al in de bus; de Zoncolan heeft zijn knieschijven dan toch de das omgedaan.

Vanaf de koffie is het een flink stuk afdalen naar het dal van de Staller Sattel, niks geen geneuzel met secundaire weggetjes. Maar over de hoofdweg door tunnels knallen we het stuk mooi met zijn vijven weg met zo'n 45 km pu gemiddeld door de Vallei van Het Pustertal naar het Antholzerthal. Extra mooi is dat Jaap een tunnelfobie heeft na vorig jaar, dus de aanjager doet andermaal zijn werk. De Staller Sattel is dan nog de eerste 17 km "vals plat" en daarna nog 6 km flink omhoog. Het is heerlijk dat Freek in de auto zit; het helmje kan afgegeven worden en ook alle overvloedige daalkleding kan in de bus in ruil voor een verse bidon of banaantje. Het dal is vlak en vooral bekend van zijn langlauf en

biatlonkampioenschappen, we komen 2 grote stadions tegen. De weg loopt door tot de Antholzer See, waar een slagboom staat. Het laatste stuk van de pas is zo smal dat er geen 2 auto's tegelijk kunnen rijden, dus staat er een stoplicht die het verkeer reguleert. De ene kant mag een kwartier rijden en een half uur later mag je vanaf de andere kant een kwartier door. Op de fiets zie je geen stoplichten dus kunnen we lekker door. De laatste 5 km is nog gemiddeld 8,5 % en zeer bochtig door het bos. Een schitterend weggetje met als beloning op de top een lekker warm zonnetje en een paar fietsmaatjes die mooie fotootjes maken. Naar beneden kijkend kan je de Antholzer See mooi zien en nog eens constateren hoe steil je soms omhoog gaat. De afdaling is bijna een toetje ondanks de koude tegenwind, eerst 30 km het dal uit dalen we zo'n 1000 meter en daarna nog langs de grote weg richting Lienz. Het miezert inmiddels een beetje, maar de licht aflopende stukken en de tegenwind maken Peter weer blij. En daar worden wij ook weer blij van, afspraak is ongeveer 1000 meter kop, maar als Peter

achter je zit neemt hij al na 500 meter over. Dit keer was is de gelukkig die het monster met de geitenwollen-sokken achter me had. In no time bereikten we zo Lienz, waar Freek en Hebbo inmiddels ons plekje voor de nacht al bijna weer gereed hadden. Niet fijn voor Freek die knieklachten, na vorig jaar nooit meer kantjes knippen en nu na dit jaar nooit meer steiler dan 15 % zou dat de oplossing zijn?

DAG 7 LIENZ - ZELL am SEE 107 km 3040 hm

Iselbergspas – Franz Josef Höhe – Grossglockner

In Lienz zijn we weer in drukte gekomen, een relatief grote plaats en mooie weer heeft ook weer veel mensen buiten gebracht. De camping is de afgelopen nacht flink vol gestroomd met deelnemers aan de Dolomieten man. Volgens de berichten vandaag eindelijk een zonnetje, en dat met het hoogtepunt van de week de Grossglockner op het programma. Freek haakt ook vandaag weer af, dus kunnen we lekker op tijd vertrekken. Het begin is een test op stuurvaardigheid tussen het verkeer en de stoplichten door naar de voet van de eerste pas, die al na 7 km begint. Een brede weg met veel verkeer die toch weer stevig omhoog loopt. Gelukkig is de klim wel een loper met een gelijkmatige hellingshoek, ook al is die 8 %. Na het dorpje Iselberg vakt het wat af over een kilometer of 3 en dan is het Jos die net voor de top hard en lachend voorbij komt steken. De trapas kraakt en Jos hijgt als een postpaard toch hoorde ik hem in de trance van het wakker worden niet aankomen. We fietsen direct door de afdaling in omdat er daarna nog een licht klimmend stuk komt van 23 km naar Heiligenblut. Het is inmiddels wel duidelijk wie de sterkten zijn na een week; Jaap en Vincent nemen het leeuwendeel van de kop voor hun rekening. Als het net voor Heiligenblut op begint te lopen zijn ze vlot uit beeld. De Grossglockner is eigenlijk opgedeeld in 4 stukken, eerst de Frans Jozef Höhe, of Gletscher Panoramaweg, dan de eigenlijke top Het Hochtort op 2504, daarna het Fuschrl Tor en de Edelweisspitze die net iets naast de hoofdweg ligt.

Midden in het dorp draait de bocht naar rechts en dan begint het direct, en ook het schakelen dus. De tandjes kunnen direct naar links, en volgende tien kilometers zijn op het profiel gelijk diep rood, dus meer dan 10 %. Rustig zitten dus en trappen en drukken en ondanks alles toch proberen te genieten van de omgeving van het hooggebergte. Eerst nog wat bomen en dan de alpenweiden en vooral een vieze koude wind. Net voorbij het tolstation worden ik ingehaald door Hebbo en Freek en zo kan ik mijn overtollig spullen afgeven, gelukkig is het daar ook even vlak waarna de weg naar links gaat voor de Panoramastraat. Het voordeel van het matige weer is dat er relatief weinig verkeer is, wat omhoog gaat zijn bussen en grote autobussen met senioren. Op de panoramastaat heb je voortdurend zicht op de Grossglockner die met zijn witte top van 3700 hm woest uit het landschap steekt. Je rijdt tussen het

woeste natuurgeweld door met hier en daar een flard sneeuw werkelijk naar de beneden klaterende watervallen en ijskoude nevel. De helletocht wordt nog versterkt door de wind, met een gangetje van 10 kmpu nader ik zo de top die al van ver zichtbaar is. Het laatste stuk nog door een galerij die afgrijselijk de hemel in lijkt te lopen, maar als je er eenmaal in zit valt het wel mee. De top is een grote parkeerplaats met allerlei stalletjes en restaurant en een flaneerstuk met balustrade waar je kunt laten fotograferen met de steeds

kleiner wordende Gletscher op de achtergrond. De murmeltieren en Alpenkauwtjes zijn bijna tam door al het gevoeder. De verschillen zijn vandaag wel erg groot over de laatste 17 kilometer zit er wel meer dan een halfuurtje tussen Vincent en Peter. Na de veel te duur betaalde koffie en laatste zoetigheid van de week dalen we af om te beginnen en de laatste hoogtemeters van de week. De weg naar het Hochtort is echt hoog alpiengebied tussen de bergen en skihellingen door is het afgrijselijk koud. Het

lijkt moeite te kosten maar uiteindelijk zit ik nog steeds op 900 hm per uur, dus binnen het uur sta ik voor de tunnel die de top vormt. Op de tunnel staat: "In Te Domini Speravi", zoiets als

“ ik Heer op U heb ik vertrouwd”. Dat heb ik niet gedaan, maar ik een klim heb je altijd ze zelf bij je, en het feit dat we al die beklimmingsen, met werkelijk steile stukken hebben overwonnen, geeft altijd wel een ongelofelijke boost. Jos is net iets te vroeg om deel uit te maken van de klassieke topfoto van de reis, maar hij is er dit jaar echt geweest, en heeft geweldig revanche genomen voor vorig jaar. Peter de rookie heeft zich ook kranig geweerd, niet snel op de steile stukken maar nooit te beroert om kop te doen. Jaap was solide met zijn sterke poten en relatief lichte verzet en van Vincent kunnen we wel eeuwig zeggen dat hij nog jong is en licht is, maar hij gaat wel ongelofelijk hard omhoog en kan de afstand gemakkelijk aan. Freek was supergoed in de beklimmingsen, jammer dat zijn knie het begaf. Zelf was ik dit jaar ook solide in de klim, soms droom ik van een tripeltje, maar uiteindelijk ben ik toch overal prima boven gekomen.

Na het Hochtor komt er nog een klein dipje en dan weer een klim via de volgende tunnel naar de Fuschrl Tor. De Edelweisspitze zit helaas volledig in de mist en die 2 km later we voor wat het is. Gelukkig is het droog en hebben we nog een mooi toetje in de afdaling van 30 km naar Bruck. De teller kan nog even naar de 90 om weer bevrijdt te zijn van de valangst.

Een supermooie tochtje, prachtige beklimmingsen, maar jammer van het weer. Een lekkere maaltijd is voor mij nooit af zonder toetje, of zoals de Italianen zeggen de dolces. En dat is wat we gemist hebben, lekker zwieren en zwaaien door de bochten na een fikse beklimning, en dan heerlijk rondkijken in die machtige bergen.

Jammer dat het nooit echt behaaglijk werd maar dat wordt het volgend jaar zeker in Spanje en anders bij de Bergen thuis de komende tijd